

Četnická stanice pro Étretat a okolí, Seine-
-Maritime,

13. července 2014

Od poručíka Bertranda Donnadieua

K rukám pana Gérarda Calmetta,
ředitele útvaru identifikace obětí katastrof,
Výzkumný kriminologický ústav, Rosny-sous-
-Bois.

Pane řediteli,

v noci z 12. července 2014, přibližně ve 2 hodiny
45 minut po půlnoci, se před Valleuse d'Etigues,
tři kilometry západně od obce Yport, sesunul kus
útesu o objemu cca 45000 metrů krychlových. Ten-
to typ sesuvu není na našem pobřeží nic vzácného.

Záchranáři, kteří dorazili na místo o necelou hodinu později, s jistotou zkonstatovali, že při nehodě nedošlo k obětem na životech.

Přestože se v rozvalinách nenašlo žádné tělo turisty, učinili záchranáři nezvyklý objev, což je právě předmětem tohoto dopisu. Mezi bloky křídového útesu roztroušenými po pláži ležely kostry tří těl.

Policisté, kteří se záhy dostavili, nenašli v blízkosti kosterních pozůstatků žádné šatstvo ani osobní předměty, podle nichž by se daly kostry identifikovat. Lze vyslovit domněnku, že jde o speleology, kteří uvízli v útesu; karový reliéf tohoto pobřeží je oblíbeným terénem pro amatérské jeskyňáře. Přesto nám v posledních měsících, dokonce ani v posledních letech nebyla hlášena žádná zmizení osob. Kosterní pozůstatky jsou možná staršího data, ale podle prozatímního šetření bez specializovaného vybavení to tak nevypadá.

Ještě upřesním, že kosti byly během sesuvu rozptýlené na zhruba čtyřiceti metrech pláže. Místní kriminalisté přistoupili s pověřením plukovníka Fredina ke zkoumání různých částí kostí. Jejich první analýza potvrzuje naše zjištění: kosti nejsou s největší pravděpodobností ve stejném stadiu rozkladu, jako by – byť se to může zdát nepravděpodobné – jedinci našli smrt v prohlubni útesu v různé době, bezpochyby od sebe vzdálené několik let. Příčina jejich úmrtí zůstává neznámá: prohlídka kostí a lebek neodhalila žádná zranění, jež by mohla přivodit smrt.

Bez průkazné indicie a bez záchytného bodu, od něhož bychom odvinuli pátrání, nemůžeme určit

totožnost zemřelých osob, ať už *ante* či *post mortem*. Zůstává tedy otevřenou otázkou, kdo jsou ti tři, kdy zemřeli a jaká je příčina jejich úmrtí.

Nemusím snad dodávat, že tento objev vyvolává značnou zvědavost u místních obyvatel, kteří byli v posledních měsících dost zasaženi nepříjemným sesuvem, i když apriorně nesouvisejícím s nálezem tří koster neznámých osob.

Proto se na vás obracím s prosbou, pane řediteli, i když jsem si vědom toho, že máte řadu naléhavějších případů k řešení a nesete odpovědnost vůči rodinám, které čekají na úřední identifikaci nedávno zesnulých blízkých; přesto si vás dovoluji požádat, aby se váš ústav zcela výjimečně přednostně ujal zpracování těchto materiálů, a umožnil nám tak identifikaci těchto tří koster.

Děkuji předem za vaši vstřícnost, s úctou
poručík Bertrand Donnadiou
četnická stanice pro Étretat a okolí

Před pěti měsíci, 19. února 2014

„Dávej pozor, Jamale, tráva na útesu bude klouzat!“

Majitel hotelu a restaurace *Sirène* André Jozwiak si okamžitě vyčetl, že pronesl tuhle radu nabádající k opatrnosti. Oblékl si trenčkot a stoupl si přede dveře svého hotelu. Rtuť teploměru zavěšeného nad jídelním lístkem se namáhavě šplhala nad modrou linku značící nulu. Skoro žádný vítr. Korouhvička upevněná na jednom trámu fasády, železná kovaná plachetnice, jako by v noci zmrzla.

André Jozwiak pozoroval svítání na protější pláži, lehkou námrazu na automobilech zaparkovaných před kasinem, obálky na pláži, přilepené k sobě jako zimou se chvějící vejce obrovského dravce, který je opustil, špatně probuzené slunce, jež se usilovně snažilo vyhoupnout nad moře za mrtvým útesem v Pikardii sto kilometrů odtud na východ.

Jamal se vzdaloval drobnými kroky. André viděl, jak minul kasino a začal stoupat ulicí Jean-Hélie. Hoteliér si dýchl na ruce, aby je zahřál. Musí dát připravit snídani pro několik hostů, kteří tráví zimní dovolenou u kanálu La Manche. Zpočátku mu připadal podivný, ten mladý hendikepovaný potomek

rodičů ze severní Afriky, který každé ráno běhal po pěšině, jednu nohu měl svalnatou a druhá končila karbonovou protérou našroubovanou na tenisku. Teď cítil k tomu chlapci jakousi něhu. Když byl André v Jamalově věku, tudíž mu ještě nebylo třicet, urazil každou neděli ráno přes sto kilometrů na kole na trase Yport–Yvetot–Yport a tři hodiny přitom nevyrušil ani živáčka. A tak vlastně chápal tohohle pařížského kluka s umělou packou, který se za svítání dobrovolně potil námahou v normandských údolích a svazích.

Jamalův prchavý stín se znovu objevil u schodiště stoupajícího k útesům, hned nato zmizel za kontejnery na odpadky u kasina. Majitel *Sirène* popošel o krok kupředu a zapálil si winstonku. Nebyl jediný Yportan, který statečně čelil mrazu, v dálce se na vlhkém písku rýsovaly dvě postavy. Stará dáma držela na konci nekonečné šňůry směšného malého pejska. Vypadal jako dálkově ovládaný model na baterky, který se snažil s hysterickým ňafáním napadat racky. O dvě stě metrů dál stál nehybně na pláži těsně u vody poměrně vysoký muž s rukama vraženými v kapsách obnošené hnědé kožené bundy a pohledem vyzýval vlny, jako by si chtěl s obzorem něco vyřídit.

André vyplivl nedopalek a vrátil se do hotelu. Nechtěl, aby ho někdo potkal neoholeného, nedbale oblečeného, rozcuhaného, podobného prehistorickému muži, co vyšel z jeskyně, již paní Cromagnonová opustila už pěkně dávno.

Jamal Salaoui šplhal s přesností metronomu na nejvyšší evropský útes. Sto dvacet metrů. Jakmile minul poslední vily, smrskla se silnice na pěšinu pro turisty. Panorama se otevíralo až k Étretatu o deset kilometrů dál. Jamal si všiml dvou postav, které se odrážely na konci pláže, staré ženy s malým pejskem a chlápkiem zírajícím na širé moře. Tři rackové, možná vyděšení pronikavým ňafáním toho pudlíka, se najednou objevili na útesu a sebrali mu prvenství: vznesli se asi deset metrů nad něj.